

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobkyně: **S. V.**
narozená X, státní příslušnice U.
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2018, č. j. CPR-22147-5/ČJ-2018-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 19. 10. 2018 se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 7. 6. 2018, č. j. KRPS-237203-32/ČJ-2017-010022, o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jímž bylo rovněž stanoveno, že žalobkyni nelze po dobu 6 měsíců umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

2. Žalobkyně namítla, že žalovaný v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistil skutkový stav. V průběhu správního řízení se omezil na důkladné zjištění skutečností v neprospěch žalobkyně, aniž by stejnou pozornost věnoval zjišťování skutečností v její prospěch. Konkrétně žalovaný nezjistil a neprokázal vztahy mezi jednotlivými zúčastněnými společnostmi a jeho závěry o řetězení smluvních vztahů směřujících k obcházení zákona jsou pouhou spekulací. Stejně tak se žalovaný nezabýval okolnostmi vyslání žalobkyně do České republiky a obsahem její činnosti zde, k čemuž měl vyslechnout oprávněné osoby ze všech zúčastněných společností. Tím porušil také § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu a nebyla šetřena práva žalobkyně.
3. Žalobkyně dále namítla, že se s žalovaným neztotožňuje, pokud jde o hodnocení povahy její činnosti v České republice, které žalovaný bezvýhradně přejal od orgánu I. stupně. Žalobkyně byla svým polským zaměstnavatelem vyslána do Česka, aby pro něj pracovala, za což od něj dostávala mzdu; nepotřebovala tedy zvláštní povolení k zaměstnání v České republice; ostatně její vízum není omezeno na konkrétní stát, nýbrž pouze na konkrétního zaměstnavatele, pro nějž může pracovat kdekoli v rámci Evropské unie. Na tom nemůže nic změnit ani to, že zde žalobkyně prováděla dílo u české společnosti, pro kterou byl její polský zaměstnavatel najat. Žalobkyně měla vyřízené veškeré doklady (platné pracovní povolení pro Evropskou unii a byla nahlášen na úřadu práce), nemá tedy za to, že by zde pracovala nelegálně a nespátňuje žádný důvod pro správní vyhoštění. Postup jejího polského zaměstnavatele je zcela legitimní (přestože jej žalovaný bez dalšího pokládá za účelové řetězení smluvních vztahů), naopak postup žalovaného je v rozporu s unijním právem, zejm. s principem volného pohybu služeb.
4. Žalobkyně dále podotkla, že jakožto práva neznalý dělník je pouze zaměstnancem svého polského zaměstnavatele, jehož pokyny plnila. Dostala přitom všem požadavkům, které na ni byly kladeny – získala povolení k pobytu v Polsku, které ji opravňuje k výkonu závislé práce, a našla si v Polsku zaměstnání. I pokud by tedy snad polský zaměstnavatel postupoval nelegálně, sotva to může být kladeno za vinu žalobkyni, která byla přesvědčena o tom, že její zaměstnavatel vyřídil veškerou administrativu. Správní vyhoštění je tak zjevně nepřiměřeným a naprosto neadekvátním opatřením a bylo by vzhledem k jeho následkům na místě umožnit žalobkyni dobrovolné vycestování z České republiky a konzumování pobytového oprávnění v Polsku, což v důsledku správního vyhoštění žalobkyně učinit nemůže a vyhoštění jí také brání v získání dalšího pobytového oprávnění v budoucnu.
5. Podle žalobkyně žalovaný nesprávně posoudil otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně neměla možnost náležitě se vyjádřit k rozhodným skutečnostem týkajících se přiměřenosti rozhodnutí. Orgán I. stupně navíc přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřezkoumal, pouze v prvostupňovém rozhodnutí vypočetl všechna v zákoně uvedená kritéria, s nimiž se však nijak nevypořádal. Úvaha o dopadu rozhodnutí na život žalobkyně je tak čistě formalistická, bez vztahu k posuzované věci, pro niž je rozhodné, že její pobytová historie jí může zmařit opětovnou pobytovou žádost. Nemůže být jediným

kritériem, že žalobkyně má na Ukrajině rodiče a zázemí. Žalovaný nezohlednil, že žalobkyně má stále povolený pobyt v Polsku, a nemožnost tam pobývat má nesporně dopad do jejího soukromého života. V tomto ohledu je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

6. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil možnost jejího vycestování. Z napadeného rozhodnutí ani z podkladů obsažených ve správním spisu není patrné, jak žalovaný dospěl k závěru, že jí v případě návratu na Ukrajinu nehrozí nebezpečí vážné újmy, přestože tam probíhá ozbrojený konflikt. Žalobkyně, která má legitimní obavy z návratu do vlasti (srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu k pojmu vážné újmy), tak nemá možnost na tento závěr jakkoli argumentačně reagovat.
7. Na závěr žalobkyně namítla, že délka správního vyhoštění nebyla nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Nemůže obstát konstatování žalovaného, že byla tato doba stanovena na samé spodní hranici, neboť správní vyhoštění v délce 6 měsíců není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobkyně a dle mínění žalobkyně neodpovídá praxi orgánu I. stupně. Žalobkyně doplnila, že v předmětné věci se jedná jen o několik dní údajně nelegální práce, přičemž žalobkyně je trestně zachovalá a vždy zde pobývala legálně.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se podrobně vyjádřil a uvedl důvody pro správní vyhoštění žalobkyně, která od 19. 4. 2017 do 26. 7. 2017 byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, což bylo náležitě zjištěno a doloženo podklady. Žalovaný má za to, že se s nelegálním zaměstnáním žalobkyně podrobně vypořádal, a že v předmětném případě je vyhoštění přiměřeným opatřením. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 9. 2019, č. j. 45 A 7/2018-20, který dle jeho mínění plně koresponduje s nyní projednávaným případem. Žalovaný tedy nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.
9. K jednání u soudu se dostavil jen zástupce žalobkyně, který setrval na své žalobě.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

10. Dne 26. 7. 2017 byla žalobkyně zajištěna při policejní kontrole v areálu výrobní společnosti L. & C. – J. L. (dále jen „L. & C.“), neboť se sice prokázala platným cestovním pasem a polským dlouhodobým vízem typu D platným od 31. 3. 2017 do 12. 12. 2017, avšak neměla žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky. S žalobkyní bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byla vyslechnuta.
11. Do protokolu o výsledku žalobkyně uvedla, že je svobodná a má jedno dítě. Polské vízum si zařizovala u pracovní agentury v D., jejíž název nezná, ani neví, co znamená účel pobytu „05“. V Polsku nepracovala ani nemá povolení vydané polským úřadem práce. Do České republiky přicestovala dne 14. 4. 2017 za prací. Žádné příbuzné zde nemá. Od 19. 4. 2017 bydlí na ubytovně v Č. poblíž prodejny A. Jejího majitele nezná. Za bydlení nic neplatila, odečítají jí to z platu. Ve společnosti L. & C. pracovala od 19. 4. 2017 v kuchyni, poté ji převedli na expedici na váhy. Zaměstnávali ji Ukrajinci V. a I. (kontakt na ně nemá a nic o nich neví), kteří jí slíbili 100 Kč za hodinu, přičemž doposud jí byly vyplaceny zálohy

v celkové výši 20 000 Kč. Do práce cestovala autobusem, docházka se sledovala čipy a její práci kontroloval mistr expedice. Žádné dokumenty nepodepisovala, vše bylo domluveno ústně. Skutečnosti, že v České republice není dovoleno vykonávat práci bez platného pracovního povolení si je vědoma, ale V. s I. jí slíbili, že bude mít všechno legálně. Na území České republiky nemá žalobkyně dle svých tvrzení žádné vazby a jejímu vycestování nic nebrání.

12. Součástí spisu je dále evidence pracovníků přítomných na pracovišti dne 26. 7. 2017, z níž vyplývá, že žalobkyně pro společnost L. & C. pracuje od 19. 4. 2017. Dále je součástí spisu smlouva o dílo ze dne 1. 6. 2016 uzavřená mezi společností L. & C. jakožto objednatelem a společností I. E. (dále též jen „I. E.“), jakožto zhotovitelem. Předmětem smlouvy (dílem) je „závazek zhotovitele provádět práce podle předaného požadavku objednatele“. Dále je součástí spisu rámcová smlouva o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 30. 12. 2016 uzavřená mezi týmiž smluvními stranami, jejímž předmětem je závazek společnosti I. E. dočasně za úplatu přidělit zaměstnance k výkonu práce u společnosti L. & C. a dodatek k ní ze dne 1. 2. 2017 a dohoda o dočasném přidělení zaměstnanců ze dne 30. 12. 2016. Dále smlouva o nájmu prostor sloužících k podnikání z dne 1. 6. 2017 uzavřená mezi společnostmi L. & C. jakožto pronajímatelem a společností I. E. jakožto nájemcem, jejímž předmětem je nájem budovy č. p. X v J. za účelem provozování podnikatelské činnosti s předmětem podnikání řeznictví a uzenářství. Dále je součástí spisu sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 8. 8. 2017, podle něhož nemá žalobkyně žádné povolení k zaměstnání, avšak svým zaměstnavatelem agenturou I. E. byla přihlášena na základě § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti jako cizinec vyslaný na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě. Součástí správního spisu jsou dále pracovní smlouva (v češtině i v polštině) ze dne 21. 7. 2017 mezi žalobkyní jakožto zaměstnancem a společností A. (dále též jen „A.“) jakožto zaměstnavatelem, na základě které se žalobkyně zavazuje provádět pro společnost A. manuální práce v období od 24. 7. 2017 do 31. 8. 2018, a to za odměnu ve výši 1 750 zlotých měsíčně, a dodatek k této smlouvě (v češtině i v polštině) ze dne 24. 7. 2017, podle něhož je žalobkyně vyslána na služební cestu do České republiky na pracoviště společnosti I. E. Dále je součástí spisu smlouva o dílo (v češtině a v polštině) ze dne 21. 2. 2017 uzavřená mezi společností I. jako objednatelem a společností A. jako zhotovitelem, jejímž předmětem jsou „manuální práce ve výrobě pro objednatele“.
13. Dne 7. 12. 2017 vydalo Ministerstvo vnitra závazné stanovisko, podle něž je vycestování žalobkyně na Ukrajinu možné. Žalobkyně neuvedla žádnou překážku, která by jí ve vycestování bránila, ani si není vědoma žádného nebezpečí, které by jí v případě návratu do vlasti mohlo hrozit. Ozbrojený konflikt, který na Ukrajině probíhá, zasahuje pouze Luhanskou a Doněckou oblast, zatímco žalobkyně žije v D. oblasti.
14. Dne 12. 12. 2017 poučil orgán I. stupně žalobkyni o jejím právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim, avšak žalobkyně svého práva nevyužila.
15. Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2018 orgán I. stupně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložil žalobkyni správní vyhoštění a stanovil dobu, po níž nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 6 měsíců, přičemž podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobkyni dobu k vycestování do 15

dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla (a) zaměstnána u společnosti L. & C., neboť práci vykonávala pro tuto společnost za úplatu, pod vedením jejích vedoucích pracovníků a používala pracovního vybavení poskytnuté touto společností. Pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem práce, bez písemné smlouvy. Uvedené zaměstnání žalobkyně vykonávala (b) bez povolení k zaměstnání, což bylo doloženo sdělením Úřadu práce České republiky ze dne 8. 8. 2017. Toto (c) pracovní povolení bylo přitom podmínkou k výkonu zaměstnání, neboť se v řízení nezjistilo, že by žalobkyně spadala pod některou z výjimek stanovenou § 98 a § 98a zákona o zaměstnanosti. Výkon závislé práce nelze podřadit pod volný pohyb služeb. Všechny tři podmínky pro správní vyhoštění podle uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly tedy splněny. Výkon závislé práce bez příslušného povolení je společensky nebezpečným jevem a způsob, jímž se tak stalo, představuje obcházení procesu posouzení potřeb na trhu práce provedený pobočkou úřadu práce České republiky. Proto byla doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států, stanovena na 6 měsíců. Každé správní vyhoštění z povahy věci představuje určitý zásah do života cizince, je proto třeba vždy posoudit přiměřenost tohoto zásahu ve vztahu k protiprávnímu jednání žalobkyně. V dané věci jde o společensky nebezpečné jednání a pobyt cizinců, kteří se je dopustili, na území České republiky, není ve veřejném zájmu. Žalobkyně zde nemá vůbec žádné vazby. Žalobkyni ve vycestování nic nebrání, jak to plyne ze stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 12. 12. 2017 a z jejích vlastních slov. Doba k vycestování byla určena v délce 15 dnů, neboť nevyšly najevo žádné konkrétní obtíže spojené s vycestováním žalobkyně, které by vyžadovaly stanovení doby delší.

16. Dne 13. 6. 2018 podala žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které podáním ze dne 25. 6. 2018 doplnila. Odvolací důvody jsou shodné se žalobními body, žalobkyně tedy namítala, že orgán I. stupně nedostatečně zjistil skutkový stav, že žalobkyně v České republice pracovala legálně jakožto zaměstnanec vyslaný zaměstnavatelem, že případné protiprávní jednání zaměstnavatele nelze vytýkat žalobkyni, že je rozhodnutí nepřiměřené vzhledem k malé závažnosti protiprávního jednání a jejímu soukromému a rodinnému životu, že žalobkyně nedostala možnost se k věci vyjádřit, že žalobkyni na Ukrajině hrozí vážná újma, že délka správního vyhoštění je odůvodněna nepřezkoumatelně a lhůta k vycestování je nepřiměřeně krátká.
17. Žalovaný v odvolacím řízení doplnil správní spis o stanovisko ministra vnitra ze dne 6. 9. 2018, kterým bylo potvrzeno, že vycestování žalobkyně je možné, a o související zprávy o zemi původu. Dne 11. 9. 2018 poučil žalovaný žalobkyni o jejím právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti se k nim vyjádřit, avšak žalobkyně svého práva nevyužila.
18. Dne 9. 10. 2018 žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
19. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných

námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“
21. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[z]aměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.“
22. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), „[c]izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty unitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.“
23. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti „[c]izinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.“
24. Podle § 98 odst. 1 písm. k) zákona o zaměstnanosti „[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta unitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie“.
25. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).
26. Soud se předně zabýval námitkou žalobkyně, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady jsou rozhodnutí orgánu I. stupně, odvolání proti tomuto rozhodnutí, včetně jeho doplnění, oznámení o zahájení správního řízení, protokol o výsledku žalobkyně, evidence pracovníků přítomných na pracovišti dne 26. 7. 2017, různé smlouvy, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně, a proto nepotvrdil názor žalobkyně, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu. Žalobkyně nadto nijak nespecifikuje, v čem spatřuje

nedostatky zjištěného skutkového stavu, ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady, v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobkyně ostatně žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila, nýbrž setrvala jen v naprosto obecné rovině. Není přitom na soudu, aby namísto žalobkyně dotvářel žalobní tvrzení.

27. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť vyslechl žalobkyni a provedl důkaz všemi dostupnými listinami týkajícími se jejího pracovněprávního vztahu a listinami dokládajícími dobu přítomnosti žalobkyně na území České republiky (vízum v cestovním pasu, evidence pracovníků přítomných na pracovišti společnosti L. & C. dne 26. 7. 2017 a pracovní smlouva mezi žalobkyní a agenturou A.). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobkyní ve výrobních prostorách společnosti L. & C. Provádění dalšího dokazování by bylo nadbytečné, ostatně žalobkyně žádný konkrétní důkazní návrh nevznesla. Stejně tak okolnosti týkající se přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně byly zjištěny v potřebném rozsahu, a to výsledkem žalobkyně, která jako jediná mohla uvést všechny skutečnosti relevantní pro posouzení této otázky, správní orgány z její výpovědi vycházely a nezpochybnilly žádnou skutečnost, kterou žalobkyně uvedla. Ani v žalobě žalobkyně nezmínila žádnou novou skutečnost, kterou by bylo třeba vzít v úvahu při poměřování přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život.
28. Nelze se ztotožnit ani s tvrzením žalobkyně, že neměla prakticky možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. K těmto skutečnostem se mohla žalobkyně vyjádřit jednak v rámci své výpovědi, což rovněž v přítomnosti tlumočnicka učinila, a dále kdykoliv poté. Žalobkyně je již od řízení před orgánem I. stupně zastoupena advokátem. Správní orgány obou stupňů umožnily žalobkyni vždy před vydáním rozhodnutí vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, které by správní orgány opomněly náležitě objasnit a zhodnotit pro účely posouzení přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k rodinnému a soukromému životu. Výtky žalobkyně jsou ve vztahu k této otázce zcela obecné a omezují se na vyjádření obecného nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti. Soudu nicméně není zřejmé, jak by mohlo být správní vyhoštění nepřiměřené ve vztahu k rodinnému a soukromému životu žalobkyně, jestliže má žalobkyně na Ukrajině dítě, zatímco na území České republiky nežije žádný její příbuzný ani osoba blízká. Sama žalobkyně pak vzhledem k relativně krátkému pobytu na území Evropské unie zde ani nemohla stihnout navázat žádné hluboké soukromé vazby. Na území České republiky nemá žádné vlastní bydlení, přespává na ubytovně u zaměstnání. Námitka tedy není důvodná.
29. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně napadající správnost právního závěru žalovaného, že žalobkyně na území České republiky pracovala bez povolení k výkonu zaměstnání, neboť měla platně uzavřenou pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem a

v České republice legálně pracovala jako zaměstnanec polského zaměstnavatele vyslaný na služební cestu na základě existující rámcové smlouvy.

30. Je nepochybné, že činnost, kterou žalobkyně vykonávala na území České republiky v J. v provozu společnosti L. & C., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobkyně totiž práci vykonávala ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016 – 53). Žalobkyně dle svých tvrzení pracovala v kuchyni a následně v expedičním oddělení ve výrobním provozu společnosti L. & C., která kontrolovala její docházku, přičemž práci jí přidělovali a její výkon kontrolovali zaměstnanci společnosti L. & C. Za odvedenou práci jí měla být vyplácena mzda ve výši 100 Kč za hodinu, kterou jí měli blíže neurčení pánové V. a I., doposud však obdržela pouze zálohy v souhrnné výši 20 000 Kč. Je však pravděpodobné, že to byli zaměstnanci společnosti L. & C., která také jediná měla přehled o tom, kolik hodin žalobkyně odpracovala. Žalobkyně nepopírá, že by v provozovně společnosti L. & C. vykonávala závislou práci, nicméně argumentovala tím, že tuto práci konala pro svého polského zaměstnavatele (společnost A.), s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu a který ji vyslal na pracovní cestu do České republiky na pracoviště společnosti I. E., která ji následně dočasně přidělila k výkonu práce společnosti L. & C.
31. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobkyni vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoli šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobkyně není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky, ostatně to potvrdila i sama žalobkyně.
32. Soud se proto zabýval otázkou, zda výkon zaměstnání žalobkyní na území České republiky je podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Povolení k zaměstnání se vyžaduje právě i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem vyslán k výkonu práce na území České republiky na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy (§ 95 odst. 1 zákona o zaměstnání). Pokud je však předmětem této smlouvy dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, úřad práce povolení nevydává (§ 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 28. 7. 2017 – toto časové znění zákona o zaměstnanosti je rozhodné pro posouzení věci z důvodu,

že k výkonu zaměstnání došlo v období od 19. 4. 2017 do 26. 7. 2017), což navazuje na § 66 větu třetí zákona o zaměstnanosti.

33. Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se nevyžaduje povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta ani modrá karta k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, přičemž vyšel ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), která upravuje tři různé formy nadnárodního poskytování služeb: a) podnik usazený na území jednoho členského státu vyšle pracovníka na území jiného členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; b) podnik vyšle pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem; c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyšle pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie (279/80, Webb, C-307/09, Vicoplus) pak dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného pohybu služeb, je i poskytování pracovní síly. Vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly je z obchodního a sociálního hlediska mimořádně citlivou oblastí a může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (příjemce pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srov. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud s ohledem na další judikaturu Soudního dvora Evropské unie (C-91/13, Essent Energie) dodal, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.
34. Na základě těchto východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří ačkoliv byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli

kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.

35. Soud v nyní posuzované věci vyšel z výše uvedeného výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a v rámci jeho aplikace na projednávanou věc dospěl k následujícím závěrům. Plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Žalobkyně ve výpovědi uvedla, že jí práci v závodě L. & C. zajistila pracovní agentura, jejíž název si již nepamatuje, avšak jedinou agenturou práce, která v posuzované věci figuruje, je společnost I. E. Později v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (shodně jako v žalobě) doplnila, že byla po celou dobu výkonu pracovní činnosti zaměstnankyní polského zaměstnavatele společnosti A. K tomuto tvrzení je však třeba uvést, že smlouva o provedení práce byla mezi žalobkyní a společností A. uzavřena až dne 21. 7. 2017, a dne 24. 7. 2017 její dodatek o vyslání žalobkyně do České republiky. Žalobkyně přitom sama uvedla, že začala v závodě L. & C. pracovat již pár dní po svém příjezdu (14. 4. 2017), což dokládá i evidence docházky, podle níž do zaměstnání nastoupila již 19. 4. 2017. K vyslání tedy mělo podle smluvní dokumentace předložené společností I. E., k níž byla žalobkyně údajně vyslána, dojít až více než tři měsíce poté, co žalobkyně do zaměstnání nastoupila. Je tedy zřejmé, že ve skutečnosti nedošlo k vyslání žalobkyně polským zaměstnavatelem A. k plnění závazků vůči společnosti I. E., a že účelem smlouvy o provedení práce bylo pouze obejít zákonný požadavek na získání povolení k zaměstnání. Navíc je zřejmé, že plnění, které měl polský zaměstnavatel poskytnout na území České republiky, není vůbec službou ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES. Podle smlouvy o provedení díla ze dne 21. 2. 2017 uzavřené mezi společnostmi A. a I. E. spočívá předmět plnění v dodání „*manuální práce ve výrobě pro firmu I. E. na území České republiky*“. Podstata takto ujednané přeshraniční „služby“ tak v daném případě nespočívá ve zhotovení díla (např. v podobě provedení stavebních prací, řemeslných prací, kontrolních prací, montáží věcí), nýbrž v dodání pracovní síly ve formě přidělení zaměstnance polského zaměstnavatele A. k českému příjemci pracovní síly I. E., resp. L. & C. Tento závěr dokládá i skutečnost, že žalobkyně ve výrobním závodě L. & C. vykonávala shodnou práci jako její kmenoví zaměstnanci a tato společnost rovněž sama evidovala docházku pomocí elektronického systému. Z výpovědi žalobkyně pak vyplynulo i to, že v průběhu výkonu pracovní činnosti nebyla řízena ani kontrolována ze strany polského zaměstnavatele, práci jí přidělovali místní zaměstnanci (mistr) a i pracovní pomůcky jí zajistila tato společnost. Ani pracovní odměnu, resp. zálohu jí neposkytoval polský zaměstnavatel společnost A. Nelze tedy souhlasit s tvrzením, že v průběhu výkonu pracovní činnosti v závodě L. & C. bylo zachováno pouto mezi žalobkyní a jejím polským zaměstnavatelem, tedy že konala práci jeho jménem, na jeho účet a odpovědnost, s využitím jeho pracovních pomůcek.
36. Soud se dále s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 36, zabýval tím, zda žalobkyně, která byla vyslána na území České republiky jako pracovní síla, vykonávala jakoukoliv pracovní činnost u polského zaměstnavatele A. na území Polské republiky, tedy zda její vyslání do České republiky nebylo jen dočasným odlehčovacím opatřením. Byť se žalovaný tímto aspektem výslovně nezabýval, vedly správní orgány dokazování i tímto směrem a jejich zjištění zřetelně vyplývají z obsahu správního spisu. Soud vyšel z toho, že polský zaměstnavatel A. uzavřel s žalobkyní pracovní smlouvu až tři měsíce poté, co přicestovala na území České republiky. Žalobkyně totiž sama vypověděla, že přicestovala již 14. 4. 2017 do ČR a dne 19. 4. 2017 nastoupila do zaměstnání, které jí v závodě L. & C. zajistila pracovní agentura,

jejíž název si nepamatuje. Teprve dne 21. 7. 2017 měla být uzavřena pracovní smlouva s polským zaměstnavatelem A. a dne 24. 7. 2017 její dodatek, na základě něhož měla být vyslána do České republiky. Tato skutečnost rovněž vysvětluje, proč je ve smlouvě uvedeno bydliště žalobkyně na české adrese (Č., X). Smlouva o provedení práce, její dodatek o vyslání na pracovní cestu jsou tedy zjevně pouze formální, neboť žalobkyně se v době jejich uzavření již dávno nacházela na území České republiky. Žalobkyně ostatně vypověděla, že v Polsku nikdy nepracovala. Tyto skutečnosti ústí v jediný možný závěr, a sice že žalobkyně nekonala pro svého polského zaměstnavatele na území Polské republiky žádnou pracovní činnost a nikdy nehodlala jakoukoliv pracovní činnost v Polsku vykonávat. Smlouva o provedení práce byla zjevně uzavřena s výlučným cílem a to, aby žalobkyně vykonávala pracovní činnost výlučně na území České republiky. Ostatně i skutečnost, že smlouva o provedení práce a dodatek ke smlouvě jsou vyhotoveny v česko-polském znění, svědčí o tom, že polský zaměstnavatel měl od počátku záměr poskytnout žalobkyni jako pracovní sílu na území České republiky.

37. Ze všech výše uvedených skutečností plyne, že pravou podstatou výkonu práce žalobkyně na území České republiky nebylo konat práci v rámci poskytnutí konkrétní služby polským zaměstnavatelem příjemci služby na území České republiky, jak namítá žalobkyně. Žalobkyně byla polským zaměstnavatelem A. přidělena k výkonu práce u společnosti I. E., aniž by předtím vykonávala na území Polské republiky pracovní činnost pro jakéhokoliv polského zaměstnavatele. Je tedy zřejmé, že podstatou činnosti polského zaměstnavatele bylo poskytnout českým smluvním partnerům neomezené služby agentury práce, tedy zajistit jim pracovní sílu. Tuto činnost nelze podřadit § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Naopak spadá pod § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, takže žalobkyně mohla konat závislou práci pouze na základě povolení k zaměstnání vydaného Úřadem práce České republiky. Takové povolení žalobkyně neměla, tedy byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Splnění informační povinnosti dle § 87 zákona o zaměstnanosti společností I. E. nemění nic na tom, že žalobkyně konala na území České republiky závislou práci bez požadovaného povolení, neboť informování Úřadu práce České republiky o tom, že k uvedené společnosti nastoupil k výkonu práce zahraniční pracovník, nenahrazuje povolení k zaměstnání ani zaměstnaneckou kartu.
38. Soud tedy uzavírá, že žalobkyně nebyla na základě pracovního povolení vydaného orgány Polské republiky oprávněna vykonávat pracovní činnost v závodu L. & C. na území České republiky, ať již pro společnost I. E. nebo společnost L. & C. Podstata a obsah smluvních vztahů mezi těmito v České republice usazenými společnostmi není v tomto ohledu rozhodná, neboť je zřejmé, že žádná z těchto společností nebyla příjemcem služby, na kterou by se vztahovala svoboda volného pohybu služeb mezi členskými státy EU. Objasnění těchto smluvních vztahů proto nemůže nic změnit na tom, že žalobkyně vykonávala pracovní činnost na území České republiky bez povolení k zaměstnání, tedy neoprávněně. Z tohoto důvodu nelze spatřovat na straně správních orgánů žádné pochybení v tom, že se obsahem těchto smluv a smluvními vztahy mezi společnostmi A., I. E. a L. & C. blíže nezabývaly. Rozhodné je pouze to, že výkon pracovní činnosti žalobkyně v závodu L. & C. byl podmíněn získáním povolení k zaměstnání vydaného českými správními orgány. Žalobkyně však nebyla držitelem takového povolení, ani to netvrdí, takže vykonávala závislou práci na území České republiky bez potřebného povolení k zaměstnání. Naplnila tak skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3

zákonu o pobytu cizinců (shodně též rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13).

39. Není přitom rozhodné, zda žalobkyně o tom, že potřebovala pro výkon práce na území České republiky povolení k zaměstnání, věděla, resp. zda byla utvrzována v tom, že může na území České republiky vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80, dovodil, že „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídít cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určitou v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“
40. Nelze rovněž přisvědčit argumentaci žalobkyně, že jen konala práci podle pokynů svého zaměstnavatele, neboť to nic nemění na tom, že vykonávala na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání. Toho si ostatně mohla být vědoma, neboť sama ani neměla v úmyslu konat práci pro polského zaměstnavatele A. na území Polské republiky. Z Ukrajiny přicestovala na území České republiky, aniž by kdy konala práci na území Polska. Teprve v České republice uzavřela smlouvu s polským zaměstnavatelem a souhlasila se svým vysláním, to vše navíc až v době, kdy se zde již téměř tři měsíce nacházela a vykonávala práci. Měla a mohla si být vědoma důvodu, proč nemůže uzavřít pracovněprávní vztah přímo s českou společností. Důsledky, které z toho plynou, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Pracovněprávní vztah existující mezi žalobkyní a polským zaměstnavatelem, jenž vznik protiprávního stavu vyvolal uzavřením smlouvy se společností I. E. (jde *de facto* o dočasné přidělení žalobkyně k české společnosti do České republiky) a udělením dispozic žalobkyni, v jejichž důsledku porušila zákon o pobytu cizinců, neposkytuje žalobkyni žádnou „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobkyně, ač v zaměstnaneckém poměru a neznalá českého práva, je osobně odpovědná za to, aby vykonávala závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy (zákonem o zaměstnanosti). Bylo na ní, aby si sama ověřila, zda je výkon závislé práce možný v souladu s právním řádem státu, na jehož území má být práce vykonávána. To nicméně neznamená, že by paralelně s tím nemohla vzniknout odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce bez potřebného povolení i dalším subjektům. Námitka tedy není důvodná.
41. Žalobkyně dále namítla, že správní orgány se neměly uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měly preferovat smírnou cestu a umožnit žalobkyni vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měla v té době platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobkyně měla v době zjištění nelegální práce platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování orgánu I. stupně již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, bod 45). I kdyby byla žalobkyně držitelkou schengenského víza nebo českého národního víza, nejde o překážku,

která by bránila vydání správního vyhoštění, neboť správní vyhoštění postihuje různé typy protiprávního jednání cizince, ačkoliv je oprávněn pobývat na území České republiky (v daném případě je nicméně třeba zdůraznit, že žalobkyně překročila povolenou maximální dobu pobytu na území České republiky a nikdy nebyla oprávněna pobývat na jejím území za účelem výkonu zaměstnání). Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobkyni v tom, aby nadále pobývala na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobkyně do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobkyně s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, je nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal rozhodnutí o správním vyhoštění, z Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má de facto právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného plyne, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobkyně nebyla oprávněna nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky.

42. Vzhledem k tomu, že žalobkyně po dobu, kdy byla držitelkou polského dlouhodobého víza, jednala v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení (k zaměstnání a posléze i k pobytu) vykonávala závislou práci, není evidence žalobkyně v Schengenském informačním systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie, nepřiměřená ani ve vztahu k případné další žádosti o vydání víza nebo jiného druhu povolení k pobytu. Jenom proto, že Polská republika žalobkyni v minulosti vydala dlouhodobé vízum, nevznikl žalobkyni nárok na vydání dalšího obdobného víza kdykoliv v budoucnu. Nelze odhlížet od toho, že žalobkyně během platnosti původního víza porušila pobytový režim, neboť bez potřebného povolení vykonávala práci na území jiného členského státu Evropské unie. Existence záznamu v Schengenském informačním systému nadto nepůsobí absolutní zákaz udělit žalobkyni vízum či jiný druh pobytového oprávnění (k tomu viz čl. 25 odst. 1 Úmluvy k provedení Schengenské dohody). Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikoval jeho § 119 odst. 1 písm. b). Námitka není důvodná.
43. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že žalovaný nesprávně posoudil otázku přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života

(resp. ji posoudil čistě formalisticky) a že neměla možnost se v tomto směru vyjádřit. Soud znovu konstatuje, že žalobkyně měla právo se v řízení vyjadřovat v celém jeho průběhu až do vydání rozhodnutí (srov. § 36 odst. 1 správního řádu). Konkrétně byla o tom poučena dne 12. 12. 2017 a opětovně pak dne 11. 9. 2018, avšak ani v jednom případě svého práva nevyužila. S ohledem na to, co bylo uvedeno, a na to, že byla žalobkyně v průběhu řízení zastoupena advokátem, nemůže nyní namítat, že nedostala prostor k vyjádření. Úvaha žalovaného v napadeném rozhodnutí je založena na tom, že vycestování žalobkyně do vlasti je z povahy věci zásahem do jejího života, nikoli však zásahem nepřiměřeným. Žalobkyně sama uvedla, že zde nemá rodinné ani jiné vazby, nehrozí jí tedy odloučení od jejích blízkých. Žalovaný dále odkázal na vypořádání této otázky v prvostupňovém rozhodnutí, které pokládá za vyčerpávající a s nímž se ztotožňuje. V něm orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně zde pobývá bez povolení, což je v rozporu s veřejným zájmem. S ohledem na krátkou dobu pobytu žalobkyně nenavázala žádné vazby – jak sama uvedla, přijela výlučně za účelem výdělků a po vypršení víza měla v úmyslu se vrátit na Ukrajinu, kde má dítě; v tom jí nebrání ani věk ani zdravotní stav. Takové hodnocení považuje soud za přezkoumatelné, nikoli pouze formalistické (jak namítá žalobkyně) a mající oporu ve správním spisu. Jelikož se soud s hodnocením žalovaného ztotožnil, je tato námitka nedůvodná.

44. Pokud jde o posouzení existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt), ani v tomto ohledu neshledal soud žádné pochybení. Orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádal žalovaný o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobkyně do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobkyně nicméně bydlí v D. oblasti, která není zasazena ozbrojeným konfliktem. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného orgánem I. stupně a žalovaným. Z nich skutečně vyplývá, že v D. oblasti nejsou od roku 2014 zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty, situace zde je poklidná. Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobkyně z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohla utrpět zranění nebo být usmrcena v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17).
45. Za této situace bylo povinností žalobkyně prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že by osobně byla pravděpodobně vystavena jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobkyně již utrpěla vážnou újmu nebo byla vystavena přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobkyně pobývala, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobkyně dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobkyně stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobkyně ve správním ani soudním řízení neprokázala, že by před odjezdem ze země původu utrpěla v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byla takovou újmou ohrožena.

Žalobkyně nebydlela v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi, nýbrž bydlela v D. oblasti, do níž se přitom může bez obtíží vrátit, za svým dítětem. Žalobkyně neuvedla v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí, naopak výslovně potvrdila, že jí ve vycestování nic nebrání. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobkyni nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Námitka není důvodná.

46. Soud neshledal důvodnou ani závěrečnou námitku žalobkyně, že doba 6 měsíců, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států, byla stanovena nepřezkoumatelně, a že neodpovídá okolnostem případu ani osobě žalobkyně. Soud k tomu podotýká, že by délka této doby byla stanovena nepřezkoumatelně tehdy, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaný stanovil právě v této a nikoli v jiné délce. To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalovaný na straně 10 napadeného rozhodnutí stručně vysvětlil, že k určení této doby na samé spodní hranici zákonného rozmezí dospěl tak, že zohlednil nezákonné a nežádoucí jednání žalobkyně spočívající v narušení pořádku ve státní správě a současně skutečnost, že se ze strany žalobkyně jedná o první takové porušení. Soud má tedy za to, že správní orgány vzaly do úvahy rozhodující okolnosti, tedy závažnost protiprávního jednání a jeho dobu trvání. Stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie v délce 6 měsíců není vzhledem k právě uvedeným východiskům zjevně excesivní. Ostatně právě taková doba je žalovaným v obdobných případech stanovována, jak je soudu známo z úřední činnosti. Námitka není důvodná.
47. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
48. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. ledna 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně